

ငါ
ကမ်းရိုးတန်း
ကို
လှေကားတဲ မုန်တိုင်း

ညေး

အခန်း(၁)

ညေး

ငါ့ကမ်းရိုးတန်းကို လာနမ်းတဲ့မုန်တိုင်း

မိန်းမတွေ ဟာ ကမ်းရိုးတန်းတွေ နဲ့တူတယ်

သူတို့ဆီကို

မုန်တိုင်းနဲ့တူတဲ့ ယောက်ျားတွေ ...

လေပြေဆန်တဲ့ယောက်ျားတွေ ရောက်လာမှာ ကို

လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ မတားဆီးနိုင်ကြဘူး...

-A-

ဂရေဟမ်ဘဲလ် (Alexander Graham Bell) တစ်ခါက ပြောဖူးတယ်...။

အများ သူငါ သွားလာနေကြ လမ်းဟောင်းထဲကနေ ခွဲထွက်ပြီး

လမ်းမရှိတဲ့တောထဲ (လမ်း ကြမ်း)ကို တစ်ခါလောက် ဆင်းလျှောက်ကြည့်စမ်းပါ ... တဲ့။

အမလေး ဂရေဟမ်ဘဲလ်ရယ်။ သောက်ကျိုးနည်း ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့ဟ။

ဟင်း...။ စပ်ဆော့တာ... ။ သူမကိုက စပ်ဆော့မိတာ...။

အရင်ညနေခင်းတွေ တုန်းက ကွန်ကရစ်လမ်းမပေါ်နေ တိုက်ဂါးကြီးနဲ့

ခွေးကျောင်းထွက်နေ တုန်းက အကောင်းသား...။

ဒီညနေကျတော့ ဂရေဟမ်ဘဲလ်ကြီး ကျပ်ပေးလိုက် သလို တစ်ခါမှ

မလျှောက်ဖူးတဲ့ မြေလမ်း ကလေးထဲ စပ်ဆောင့်ပြီး ဝင်ကြည့်လိုက်တာ...

အဲဒီ မှာ စတွေ့ တော့တာပဲ...။ ခွေးချေပုံတွေ။

'အိုး.... စိတ်ပျက်စရာတွေ'

ဝင့်ရှင်ပျိုး နှာခေါင်းရှုံ့မိသွား၏ ။

ပြန်လှည့်ရရင် ကောင်းမလား...။ ဝင်ပြီးမှတော့ ဆုံးတဲ့အထိ

ဆက်လျှောက်ကြည့်မလား...။

လောလောဆယ် မြေနီလမ်းကလေးမှာ ဖြစ်သလို

ဖိုထားတဲ့အုတ်နီခဲခပ်ကြမ်းကြမ်းတွေ က လည်း သူမစီးလာတဲ့ လေးလက်မဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေ။

မတော် တဆ ချော်များ လဲလိုက်ရလို့ ကတော့ သွားပဲကျွတ်ထွက်သွားမလား...။

ခြေချင်းဝတ်ပဲ လည်ထွက်သွားမလား အသည်းယားစရာ...။

'တိုက်ဂါး...လာ...လာ... ပြန်လှည့်မယ်...'

အဲလိုပြောပြီး သံကြိုး ကို ဆွဲလိုက်ကာမှ အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားသည်။

'ဂယား...ဂီး...'

သွားပြီ...။ ရှေ့တည့်တည့်ကနေ ဖြတ်ပြေးသွားတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်...။

တိုက်ဂါးမှာ လည်ဆံမွှေးများ ထောင်တက်လာပြီး ကြောင်နောက် ပြေးအလိုက်...။ သူမမှာ လည်း ကျောက်စရစ်ခဲ များ ၊ အုတ်နီခဲများ ပေါ် ဒေါက်ဖိနပ်နှင့် သိုက်ကွက်နင်းပြီး လမ်းကလေးထဲ ဒရောသော ပါး ပါသွားရတော့သည်။

'ဟဲ့.. တိုက်ဂါး.. တိုက်ဂါး... ငါ မလိုက်နိုင်တော့ဘူးဟဲ့.. ခွေးစုတ်ရဲ့ ။ နင့်သခင်

ငါ့ကို သေအောင် သတ်နေတာလား.. ဟင်း...'

စိတ်တွေ ကတို၊ ဒေါသတွေ ထွက် တစ်ကိုယ်လုံးပါ ချွေးတွေ စို့တက်လာသည်။

မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရဲ့ ခွန်အားက အဲလံဇေးရှင်းခွေးတစ်ကောင်ရဲ့

အားကို ဘယ်နိုင်ပါ့မလဲ လို့.....။

'ဟာ... သွားပြီကွာ...။ သွားပြီ...။ ရှစ်(ထ်).....။ ရှစ်(ထ်)....'

ဝင့်ရှင်ပျိုး သေသာသေလိုက်ချင်တော့သည်...

ပြဿ နာရှာသွားတဲ့ ကြောင် ကတော့

ဘယ်အိဘယ်ဝယ်ရောက်သွားလေတယ်မသိ...။

မနေ့ကမှ ငွေလေးသော ငါးပေးပြီး ဝယ်လာခဲ့တဲ့ branded ဒေါက်ဖိနပ်အသစ်
ကတော့ ခွေးချွပ်တစ်ပုံထဲ နှစ်သွားရလေတော့၏ ။

ဒါတင်ပဲလား...။ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ...။

ပြဿ နာဆိုတာ သူ့ရဲ့ အပေါင်းအဖော်တွေ ကိုပါ ဒေါ်ပြီးတော့မှ
ရောက်လာတတ်သည်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း...။

ခွေးချွပ်နှစ်သွားတဲ့ တိုက်ဂါးမှာ လည်း စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွား ပြီး

'တိုက်ဂါး...တိုက်ဂါး...နေဦး...အောင့်ထား...ဟဲ့ ငါပြောနေတယ်...

အောင့်ထားဆို...'

မရတော့...။ လုံးဝမှ မရတော့...။

သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ လှလှပပကလေး ဆောက်ထားတဲ့အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ရှေ့
တည့်တည့်ရောက်မှတော့ တိုက်ဂါးတို့စတင်ဗွေဖောက်ချေပြီ...။

'ကျွတ်...ဒုက္ခပါပဲ... မျက်နှာပူစရာကောင်းလိုက်တာ...'

တော် တော် နဲ့မပြီးတော့..။

တစ်တုံး...။ နှစ် တုံး...။ အတွဲ လိုက်...။ တန်းလန်း...။

'ဟင်...'

အိမ်ထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက် ...

*

-၆-

'အဲ...ဟို...အဟီး...'

အဘိုးကြီးက အစ ကတော့ သူ့ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ မချီသွားဖြဲရယ်ပြန်တော့
ဝင့်ရှင်ပျိုးကို သူ့အသိထဲကလား စဉ်းစားနေပြီး ကြောင်ကြည့်နေသေးသည်။

နောက်တော့မှ တိုက်ဂါးကိုမြင်ပြီး သဘောပေါက်သွား၏ ။

သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေးလုပ်ထားသည့် အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ
ခွေးတစ်ကောင် အီးပါနေတာကို ဘယ်အိမ်ရှင်ကမှ ကြိုက်လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်...

ဒါကြောင့် ..သူမကပဲ စတင်ပြီးတောင်းပန်ရတော့လေ၏ ။

'ဆောရီးအဘရယ်...။ သမီးလည်း ဟိုဘက်မြေကွက်လပ်ကိုရအောင်
ဆွဲခေါ်ပါသေးတယ်။ မရလို့ပါ...'

'ရပါတယ်... တိရစ္ဆာန်ဆိုတော့ ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ...'

သစ်ရွက်အကြွေတွေ ကို အိမ်ရှေ့အမှိုက်တောင်းထည့်ရင်း
အဘိုးကြီးကဆိုလေ၏ ။

ဟူး...တော် ပါသေးရဲ့ ...။ 'ခွေးချေးတွေ ကျုံးပြီး
အမှိုက်တောင်းထဲလာထည့်သွား'လို့ မပြောချေ။

တိုက်ဂါးက သူ့ကိစ္စသူ လက်စသတ်ချေပြီ...

'ထွားတယ်နော်... အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ..'

'ရှင်..ဪ... နှစ် နှစ် ခွဲ အဘ...'

ဒုက္ခပါပဲ...။ မိုးရွာတော့မယ်နဲ့တူတယ်။ အခုမှ အိမ်ပြန်လည်း မှီတော့မယ်မထင်။
ဒီနေ့ကျမှ ထီးကလည်း ပါမလာ...။

'အရင်ကတော့ ဒီလမ်းထဲကို လာတတ်သလား...။ မတွေ့ဖူးသလိုပဲ...။

'ဟုတ်..။ မလာဖူးဘူး။ မရောက်ဖူးတဲ့လမ်းသစ်တွေ ကို
စမ်းလျှောက်ကြည့်ပါဆိုတာနဲ့ ရောက် လာတာ..။ အဟင်...'

အတော် ကြောင်တဲ့စကားပဲ...။

ဒါပေမယ့် ဒါ တကယ့်အ ဖြစ်အပျက်ပဲလေ...။

'သွားပြီနော် .. အဘ...'

ဝင့်ရှင်ပျိုး တိုက်ဂါးကြီးကိုဆွဲပြီး လှည့်ထွက်လာတော့ အဘိုးကြီးက သူမ
စောစောက ပြောခဲ့တဲ့စကားအပေါ် နှစ် လိုစွာ ပြုံး လိုက်ရင်း..

'မရောက်ဖူးတဲ့လမ်းသစ်တွေ ကို လျှောက်ကြည့်ပါ...ဟုတ်လား... သိပ်ကောင်းတဲ့
စကားပဲ..။ သမီးကို ဘယ်သူပြောသွားတာလဲ...'

'ရှင်..ဪ... ဟို... ဂရေဟမ်ဘဲလ်ပါ...အဘ..'

အသက်ကြီးကြီးအဘိုးကြီးနဲ့ ငယ်ရွယ်နုပျိုမျစ်နေဆဲ မိန်းကလေးနှစ် ယောက်
တို့ရဲ့ မျက်လုံးနှစ် စုံလေထဲမှာ သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ ဆုံမိကြရင်း ပြုံး မိသွားကြသည်။

'ဂျိမ်း...ဒလိမ်း... ဝုန်း...'

ရုတ်တရက် ပြိုဆင်းရွာချလာကြတဲ့ မိုးရေစက်တွေ ...။

ဒီစကားလေးတစ်ခွန်းနဲ့တင် ဒီမိန်းကလေးကို သူစိမ်းတစ်ရံစာ တစ်ယောက် လို့
အဘိုးကြီး မသတ်မှတ်နိုင်တော့...။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ စကားလေးတစ်ခွန်းလောက်ကလည်း လူ တစ်ယောက် ရဲ့
ကိုယ်ရည်ကိုယ် သွေး မသိကိန်းတစ်ချို့ကို များ စွာ ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်စွမ်းတယ်
မဟုတ်ပါလား...။

'သမီး ထီးမပါလာဘူးနဲ့တူတယ်..။ အထဲမှာ မိုးခိုသွားဦးလေ...'

-၉-

'ဟွန်...'

'ဟင်...'

'အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ။ မိုက်လည်း မမိုက်ဘူး...'

ဝင့်ရှင်ပျိုးစကားဆုံးတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ဖြူပြာခင်နဲ့

စိမ့်သီတာတို့က မဲ့ရွဲ့ကာ နှာခေါင်းရှုံ့ကြပါလေတော့သည်။

'ဒါဆို မရောက်ဖူးတဲ့ လမ်းသစ်ကနေ စတန်ထွင်ပြီး လျှောက်လိုက်တာ

ခွေးနေပုံတက်နင်းမိတာရယ်။ ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့တဲ့တဲ့ ဖြစ်သွားတာရယ်။ ဒီသာပါမောက္ခကြီးနဲ့

အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့တာရယ်...။ ဒီသုံးမျိုးပဲ ရလာခဲ့တယ်ပေါ့.. ဟုတ်လား'

စိမ့်သီတာပြောတဲ့ ဒီသာပါမောက္ခကြီးဆိုတာ မနေ့ညနေတုန်းက

သဘောကောင်းစွာဖြင့် မိုးခိုခွင့်ပေးခဲ့သော အငြိမ်းစားကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကို

ဆိုလိုလိုက်ခြင်းပါ။

ဝင့်ရှင်ပျိုးက ခေါင်းယမ်းကာ ပြုံးလိုက်ရင်း..။

'ဂရေဟမိဘဲလ်ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်..။ သွားနေကျလမ်းဟောင်းကနေ

ဖောက်ထွက်ပြီး လမ်းသစ်ထဲကို ဝင်လိုက်တာ ငါ့အတွက် အရမ်းကိုတန်ဖိုးရှိတဲ့

တစ်စုံတစ်ရာကို ရလာခဲ့တယ်..'

'ဟင်..ဟုတ်လား...'

'မဟုတ်မှလွဲ..။ အဘိုးကြီးသားနဲ့ နင်တွေ့လာခဲ့ပြီဆိုပါတော့။ အဟက်ဟက်'

'အို..မဟုတ်ပါဘူး..တောက်တီးတောက်တဲ့...'

'ကဲ.. ဒါဖြင့် ဘာတုန်း..'

'ဒီလို....'

မနေ့ညနေက ရွာတဲ့မိုးက တော် တော် နဲ့ကို မတိတ်တော့။ ဖိနပ်ချွတ်တဲ့
ဝရန်တာကွက်လပ် ကလေးမှာ တိုက်ဂါးကြီးကိုချည်ထားခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ အဘိုးကြီးနှင့်
သူမ ရောက်တတ်ရာရာတွေ ပြော ဖြစ်ဆို ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

တစ်စတစ်စ ရင်းနှီးလာကြပြီး အဘိုးကြီးမှာ
အငြိမ်းစားကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်မှန်း သူမသိရှိလာရ၏ ။

'ကျောင်းပြီးတော့ သမီးအလုပ်တွေ ဘာတွေ မလုပ်ဖူးလား..'

'ဟုတ်.. လုပ်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် စုပြီး စာအုပ်တိုက်ကလေး
ထောင်ထားတယ်'

'ဪ..ဒါကြောင့် ..သမီးစကားတွေ က စာသံပေသံ ပေါက်နေတာကိုး'

သူမ ရှက်ပြုံး တစ်ချက်ပြုံး လိုက်ရင်း..

'ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး အဘရယ်။ လူငယ်ဖတ် အဖျော်ဝတ္ထုတွေ
ထုတ်တာမဟုတ်ပါ ဘူး။ တက်ကျမ်းတို့ အဆိုအမိန့် ပုံပြင်စာအုပ်တို့ပါ..။ တစ်နှစ် မှ
သုံးလေးအုပ်ပဲ ထွက်နိုင်ပါသေးတယ်။ အခုမှ စမ်းတဝါးဝါးအဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ် ဆိုပါတော့...'

'ကောင်းတယ်။ ဒါ လူငယ် တစ်ယောက် ရဲ့ အရည်သွေးပဲ..'

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ကော်ဖီထဖျော်ဖို့ ပြင်သည်။ မလုပ်ပါနဲ့လို့လည်း
တားမရ။ ကော်ဖီဖျော်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့..

'မိုးက အရမ်းကိုသည်းနေတယ်။ တော် တော် နဲ့ တိတ်မယ့်ပုံမပေါ်ဘူး။
စောစောက သမီးစကား အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ဂရောမိဘ်ဘ်လိစကားကို လိုက်နာပြီး
မလျှောက်ဖူးတဲ့ဌာမ်းကို ဝင်လာခဲ့တာ ဘာတစ်ခုမှ မရဘဲ ပြန်သွားလိုက်ရတာ မျိုး မ
ဖြစ်စေချင်ဘူး။ အဘ တစ်ခုပြောပြမယ်လေ.. သမီးနား ထောင်မလား..'

ဘယ်လောက်များ တောင် စကားပြောကောင်းလိုက်တဲ့
ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးပါလဲ။ ကမ်းပေး လာတဲ့ ကော်ဖီခက်ကို သူမ ယူလိုက်ရင်း..

'ဟုတ်ကဲ့..။ နားထောင်ချင်ပါတယ်။ လူကြီးသူမတွေ နဲ့ စကားပြောရတာ ကြိုက်တယ်။ ပြောပါ အဘ...'

'သူများ တွေ အတွက် နည်းနည်း ငြီးငွေ့စရာကောင်းချင် ကောင်းနေလိမ့်မယ်။ နည်းနည်း လေး ဆိုက်ကိုဆန်တယ်။ သမီး ကတော့ စိတ်ဝင်စားမှာ ပါ။ နောင်တ... ဆိုပါတော့...။ သေတဲ့အထိ အဘ တဖြည့် ဖြည့် ခံစားနေရမယ့် နောင်တ ဆိုပါတော့..'

'ရှင်.. ဟုတ်ကဲ့..'

'အဘ.. ကျောင်းအုပ်ကြီးမ ဖြစ်ခင် အထက်တန်းကျောင်းဆရာဘဝတုန်းက ကျောင်းလေးလေး နှစ် ယောက် ကို ကောင်းကောင်း train ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ သူတို့နှစ် ယောက် စလုံး စာလည်းတော် ကြသလို အရမ်းလည်းထက်မြက်ကြပါတယ်။ မိဘတွေ နဲ့ကပါ အဘနဲ့ရင်းနှီးနေကြတော့ သူတို့သားတွေ ကို စာတင်မကဘူး။ စာရိတ္တ၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး၊ စိတ်ဓာတ်ရေး ရာတွေ ပါ တိုးတက်အောင် သင်ပေးဖို့ ဘအကို အကူအညီတောင်းကြတယ်'

ကော်ဖီတစ်ကျိုက် မော့သောက်လိုက်ရင်း သူမခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏ ။

'ကြာတော့ ကြာခဲ့ပြီ...။ တစ်ယောက် က ရှစ်တန်းကျောင်းသား၊ တစ်ယောက် က ကိုးတန်း ကျောင်းသားဖိုပါတော့။ အတန်းမတူတော့ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် မဆုံကြသလို ရင်းလည်း မရင်းနှီးကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကလေးနှစ် ယောက် ကို အဘက သိပ်ချစ်တယ်။ စာတင်မကဘူး တခြား လောကဝတ်တွေ ပါ ပြောပြသင်ပြ ဖြစ်တယ်ပေါ့ သမီးရယ်..'

'ဟုတ်ကဲ့'

'အဘရဲ့ အမှာ လို့ပဲ ဆိုပါတော့။ စေတနာက ဘောင်တစ်ခုကို ကျော်ထွက်သွားပြီး သူတို့နှစ် ယောက် ကို ဆိုက်ကိုတက်(စ်)လုပ်ခဲ့မိတယ်..။ လုပ်တဲ့ပုံစံက ရိုးရိုးလေးပါ..။

ကြိုတင် လက်ဝါးချင်းရိုက်ထားတဲ့ လူလေးယောက် ရဲ့ အကူအညီတော့
ယူခဲ့ရတာ ပေါ့..'

'ဟုတ်ကဲ့..'

'အဲဒီ တုန်းက အဘနေခဲ့တဲ့အိမ်ကလေးက နည်းနည်း ချောင်ကျတယ်။ မိနစ်နှစ်
ဆယ်လောက် လူပြတ်တဲ့လမ်းကလေးကိုလျှောက်မှ လမ်းထိပ်က စတိုးဆိုင်ကို
ရောက်တာလေ။ အဘက ငွေတစ် ထောင်ပေးလိုက် ပြီးလမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတစ်ခု
သွားဝယ်ပေးဖို့ ကိုးတန်းကျောင်းသားလေးကို အရင်စပြီး စမ်းသပ်လိုက်တယ်..'

'ဟုတ်ကဲ့.. စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ..'

'လူပြတ်တဲ့လမ်းအတိုင်း အဲဒီ ကျောင်းသားလေး ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီ
အချိန်မှာ ကြိုတင်ဇာတ် တိုက်ထားတဲ့အတိုင်း လူဆိုးပုံပေါက်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် (A
ဆိုပါတော့ကွာ....)ကိုလွှတ်ပြီး ပိုက်ဆံ လုခိုင်းလိုက်တယ်။ အဘ ကျောင်းသားကလည်း
လွယ်လွယ်ကူကူတော့ ဘယ်ပေးလိမ့်မလဲ။ သူလည်း ယောက်ျားပဲလေ..။ သူတင်
ကိုယ်တင်လုံးထွေး သတ်ပုတ်ရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ခွန်အားကြီးတဲ့လူ (A)ကပဲ အနိုင်ရပြီး
ကျောင်းသားလက်ထဲက ပိုက်ဆံယူသွားနိုင်ခဲ့တယ်...'

'ဪ... ကိုးတန်းကျောင်းသားလေး တော် တော် စိတ်ထိခိုက်သွားမှာ ပဲ..'

'ဒါပေါ့..။ ရှက်လည်းသွားမှာ ပဲလေ...။ အဲဒီ တုန်းက ငွေတစ်ထောင်ဆိုတာ
နည်းတာမှ မဟုတ် ဘဲ..။ လုံးထွေးသတ်ပုတ်လိုက်ရလို့ သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း
စုတ်ပြတ်ပေရေသွားတယ်။ သူ ဘာဆက် လုပ်မလဲ..။ အဘကို ဖြေရှင်းပြမလဲ..။ သူတွေ
ဝေသွားပြီ...။ ဟုတ်တယ်နော်..။ first thinking တစ်ခု အဘရိုက်ထည့်ပေးလိုက် ပြီ...'

'ဟုတ်ကဲ့.. အရမ်းကို နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ်'

'အဲဒီ လို သူတွေ ဝေပြီးလမ်းပေါ်လဲကျနေတုန်းမှာ ပဲ ကြိုတင်ဇာတ်တိုက်ထားတဲ့
လူ တစ်ယောက် (ဗီ ဆိုပါတော့ကွာ) ခရီးသွားဟန်လွှဲပုံစံမျိုးနဲ့ သူ့ဘေးရောက်လာတယ်။

သူက ကျောင်းသားလေးကို မကူညီပါဘူး..။ မကူညီတဲ့အပြင် အဝတ်အစားဖုရီဖရဲ ဖြစ်နေတဲ့ ကျောင်းသားလေးကို ဆိုးသွမ်းလူငယ် လိုလို အပေအတေ တစ်ယောက် လိုလို မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲနေတဲ့ လူ တစ်ယောက် ကို ကြည့်သလိုမျိုး စက်ဆုပ်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ ဟုတ်ပြီနော်..။ Second thinking တစ်ခု သူရသွား ခဲ့ပြန်ပြီ..'

'ဪ..'

အပြင်မှာ လည်း ရွာသွန်းနေတဲ့ မိုးက တဝန်းဝန်း..။

အငြိမ်းစားကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရဲ့ စကားတွေ ကလည်း သူမနားထဲ နှလုံးသားထဲ တဝန်းဝန်း ပစ်ဝင်လာတော့၏ ။

'ဗီ နဲ့ဆုံပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ ကျောင်းသားလေးဟာ အဘလွှတ်လိုက်တဲ့ လူ တစ်ယောက် (ဇ)နဲ့ ထပ်ဆုံရပြန်သေးတယ်။ ဇ ကတော့ ဗီ လို ထူးခြားတဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေ ထုတ်မပြဘဲ ပညာရှိပုံစံ နဲ့ ကျောင်းသားလေးကို မမြင်ဟန်ဆောင်ပြီး ထွက်သွားခဲ့တယ်။ Third thinking တစ်ခုပေါ့။ သူထပ် ရသွားခဲ့ပြန်ပြီ...'

ကော်ဖီတစ်ကျိုက် မော့သောက်ရင်း သူမခေါင်းညိတ်လိုက်မိပြန်သည်။

'အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ လမ်းမှာ အဘနောက်ဆုံးလွှတ်လိုက်တဲ့ လူ တစ်ယောက် ဝါ နဲ့ ထပ်ဆုံရပြန် တယ်။ ဝါ ကျတော့ အရင်လူတွေ လို မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းသားလေးကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ဒုက္ခရောက် လာမှန်း သူသိတယ်။ ဘာ ဖြစ်တာလဲ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ မေးတယ်။ ငွေတစ်ထောင် အနိုင်ကျင့် ပြီး အလှခံရမှန်းလည်းသိရော ဒါမျိုးတွေ တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်တတ်ကြောင်း၊ ဝမ်းနည်းစရာ မဟုတ် ကြောင်း၊ သူ စာနာနားလည်ကြောင်း၊ ဆုံးသွားတဲ့တစ်ထောင်ကို ကူညီတယ်တယ်သဘောထားပြီး ယူ စေလိုကြောင်းပြောပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ကူညီပေးတယ်။ သူကိုယ်တိုင်ပဲ ဖေးဖေးမမနဲ့ ကျောင်းသား လေးကိုတွဲ ခေါ်ပြီး အဘအိမ်ရှေ့အထိ လိုက်ပို့ပေးတယ်။ လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန်နဲ့ ပြဿ နာကို ဖြေရှင်းပေးသွားတယ် ဆိုပါတော့ကွာ..။ ဒါဟာ ကျောင်းသားလေးကို အဘ ရိုက်ထည့်ပေးလိုက် တဲ့ Fourth Thinking တစ်ခု ဆိုပါတော့..'

'ဟုတ်ကဲ့.. အဘရဲ့ ဆိုက်ကိုတက်(စ်)က အတွေ့ :အခေါ်တွေ တော် တော်

များများ ကို ပါသွား ခဲ့တာပဲ...'

'ကိုးတန်းကျောင်းသားလေးကို အဲဒီ လို brain wash လုပ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ

ပဲ ရှစ်တန်း ကျောင်းသားလေးကိုလည်း အဲဒီ နည်းအတိုင်းပဲ လုပ်ခဲ့တယ်။ ထူးခြားပါတယ်။

သိပ်ကို ထူးခြားခဲ့ပါ တယ်။ အဲဒီ လိုလုပ်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ သူတို့နှစ် ယောက် ရဲ့

လောကအပေါ်ပြုမူတုံ့ပြန်ပုံတွေ ဟာ သာမန်ထက် ထူးခြားလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက သူတို့နှစ် ယောက် ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ ပြုမူပုံတွေ ဟာ

ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင်ကို ဆောင်သွားကြတယ်..'

'ရှင်..'

'ဟုတ်တယ်သမီး။ ကိုးတန်းကျောင်းသားလေးရဲ့ မသိစိတ်တစ်နေရာမှာ A, ဗီ နဲ့

ငါ တို့ရဲ့ image တွေ အရမ်းဖုံးသွားခဲ့တယ်။ A လို ရုပ်ကြမ်းဝါဒဆန်ဆန် တပါးသူကို

အနိုင်မယူပေမယ့် သူနဲ့ တန်းတူကျောင်းသားတွေ အပေါ် ပြု

င်ဘက်လိုသဘောထားလာတယ်။ ဒီမေးခွန်းဟာ စာမေးပွဲမှာ မေးကိုမေးမယ့်

မေးခွန်းလို့ပြောပြီး နောက်ကွယ်ကျမှ ဟိုမေးခွန်းကို လေ့လာတယ်။ မိဘတွေ အပေါ်

လိမ်ပြောတာ ညှာပြောတာတွေ လုပ်လာတယ်။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်

ခုကွရောက်ပြီဟေ့ဆို ဒါ ဘာ ဆိုးသေးလို့လဲ.. ဒီထက် ဆိုးတဲ့သူတွေ ရှိတယ်။ ငါ

ကူညီစရာမလိုဘူး စသဖြင့် ပေါ့ သမီးရယ်။ သူနဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စဆို ဘာမတရားမှု ပဲလာလာ ငါ

လို မသိကျိုးကျွံပြုတတ်လာတယ်။ သူ့အပေါ် ကောင်းခဲ့ဖူး တဲ့ ဝါ ကို သူ့ခေါင်းထဲက

ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး A ရယ် ဗီ ရယ် ငါ ရယ်သာ သူ့ဘဝကို လွှမ်းမိုးသွားတော့ တယ်..'

'အို.. စိတ်မကောင်းစရာပဲ အဘရယ်...'

'ရှစ်တန်းကျောင်းသားလေးကျတော့ အဲလိုမဟုတ်ခဲ့ဘူး။ သူနဲ့

ဆန့်ကျင်ဘက်ပေါ့နော်။ A, ဗီ နဲ့ ငါ တို့ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှု တော့ သူ့မှာ ရှိပါတယ်။

ကောင်းတဲ့ရလဒ်တစ်ခု ဘာထွက်သွားသလဲဆိုတော့ အရင်လို သူ နမောနံမဲ့

မဆန်တော့တော့ဘူး...။ သတိတစ်ခုသူ့မှာ ကပ်သွားတယ်။ သွားသတိ၊ လာ သတိ၊ စားသတိပေါ့...။ ဒါပေမယ့် သူ့အပေါ်ကျတော့ စိတ်ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှု က ပိုများ သွားတယ်။ သူ လူတွေကို အရမ်းကူညီတတ်သွားတယ်။ အရင်တုန်းက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုပြီး လှစ်လျှူ ရှုခဲ့တဲ့လမ်းပေါ်က အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူတွေ ကို သူ ကူညီတတ်လာတယ်။ သူ့စိတ်တွေ ဟာ အရမ်းဖြူစင်ပြီး နူးညံ့လာတယ်။ သူ့ဘဝရဲ့ တော်တော် များများ အချိန်တွေ ကို စိတ်ရဲ့ image က ဖုံးသွား တယ်....'

'ဪ...'

'အဘပြောချင်တာ ဒီလောက်ပါပဲ...။ ဂရုစိုက်လေ့ရှိတာက မှန်ပါတယ်။ လမ်းသစ်ကို သမီး စမ်းလျှောက်ကြည့်လိုက်တာ ဒီကောင်လေးနဲ့ ယောက်ျားရဲ့ အကြောင်းကို သမီး သိခွင့်ရသွားပြီ...။ အဘ ကတော့ အဲဒီ နောင်တနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံးနေသွားရတော့မယ်နဲ့ တူပါရဲ့...။ အကောင်းနဲ့အဆိုး ရောပြွန်းနေတဲ့ လောကကြီးမှာ တချို့ကျတော့ အဆိုးချည်းပဲ သိယူသွားကြတယ်။ တချို့ကျတော့ လည်း အကောင်းကိုပဲ သိယူသွားကြတယ်သမီး...'

သူမ လေးလေးနက်နက်နဲ့ကို ခေါင်းတွင် တွင် ညိတ်မိသွားရသည်။

အပြင်မှာ မိုးတွေ စစ်ပြုလာပြီ...။

အဘိုးကြီးအိမ်က ပြန်ကာနီးတော့ သူမ မေးခွန်းတစ်ခုမေးခဲ့ပါသည်။

'သူတို့နဲ့ ယောက်ျား ၁၀ကို ဇာတ်ကားတစ်ကားလို ဆုံးတဲ့အထိ ကြည့်သွားချင်လိုက်တာ.. အဘရာ.. သူတို့နဲ့ဆုံ ဖြစ်ကြတော့ဘူးလား...'

'နစ် တွေ ကြာခဲ့ပြီပဲ.. မတွေ့ . ဖြစ်ကြတော့ပါဘူး...။ သူတို့နာမည် တွေ တောင် အဘမေ့နေပါပြီ..။ nick name လေးတွေ တော့ မှတ်မိပါသေးတယ် ကိုးတန်းကျောင်းသားက Storm ရှစ်တန်းကျောင်း သားက Breeze တဲ့။

*

အခန်း(၁)

'ဟာ...ဘယ်လိုကြီးလဲ...'

နေခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေရာကနေ ရုတ်တရက် မြူ

နီးစားကြီးရွာချလိုက်တဲ့မိုးကြောင့် ဝင်ရှင်ပျိုး အတော် လေး စိတ်ကို သွားရနေသည်။

ထီးအယူပျင်းသူမို့ ထုံးစံအတိုင်း ထီးကလည်း ပါမလာ...။

ဟင်း... ။ဘယ်လို လုပ်ရပါ...။

အဲ... ဟိုမှာ ကန်တင်းတစ်ခု။

ကန်တင်းထဲကို မသိမသာဝေဝဲကြည့်လိုက်တော့ ပိုစိတ်ပျက်သွားရနေပြီ။ ဟင်း...

ပိုင်းတိုင်းမှာ လူတွေ က အပြည့်...

မတတ်နိုင်တော့...။ အကာအကွယ်မဲ့ မိုးအစိုခံနေမယ့်အစား

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့ အမိုးအကာ အောက် ဝင်ခိုတာက ပိုအန္တရာယ်မည် ထင်ပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ သူမ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ရောက်ခဲ့ရတော့လေ၏ ။

'ဟိတ်.. ချွတ်.. ချွတ်...'

'လာမယ်.. အစ်မ.. ခဏ'

'ချွတ်.. ချွတ်.. ဟိတ်...'

စားပွဲထိုးကလေးများ မှာ သူတို့အလုပ်နှင့် သူတို့ ရှုပ်နေ၍ သူမကို

ယောင်လို့မှပင် လှည့်မကြည့်နိုင်...။

ဒီနေ့ကျမှ များ ပြားလိုက်တဲ့ ယောက်ျားထုကြီးကလည်း ကြောက်မနန်းလိလိ...။

'ဝါး.. ဟား..ဟား...ဟား...'

'ဟာ.. ခွေးမသား.. သောက်သုံးကိုမကျဘူး.. နင့်နှမ ငါ့ပေးဖို့ ရှိတော့တယ်.. ချီး...'

ဟယ်... စိတ်ပျက်စရာကြီးပါလား...။ အော်သာ ငိုလိုက်ချင်တော့တယ်..။

သူမ ရောက်သွားတော့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဘောလုံးပွဲက ပြန်သည့်။

ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ မတ်တပ်ရပ်ပြီး စားပိုင်းအလွတ်လိုက်ရှာနေသူဆို၍
သူမ တစ်ယောက် သာရှိသည် ထင်ပါ၏ ...။

ဟင်း...။ တချို့လူတွေ ကျတော့လည်း လောလောလတ်လတ်ကို
ကြက်ဥအစိမ်းသုံးလုံး လောက် ဖောက်သောက်ထားတဲ့ တဏှာရူးတွေ လို သူမရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းငေး သလို စိမ်ပြေနေပြေ ငေးမောလျက်ရှိနေသည်။

သူမ ငိုချင်လာရသည်။ မိန်းကလေး သဘာဝနဂိုကတည်းကမှ
အားငယ်တတ်ရတဲ့ကြား ပိုပြီး သေးကျုံ့ကျုံ့ကလေး ဖြစ်လာသလို ခံစားရသည်...။

'ဟင်...'

စားပိုင်းတစ်ပိုင်းတော့ တွေ့ ပြီ...။ သို့သော် ပိုင်းလွတ်တစ်ခုတော့ မဟုတ်...။

သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ကောင်လေး တစ်ယောက် တော့ ရှိနေ၏ ...။ မထူးတော့...။

'ဟို..ထိုင်...ထိုင်လို့ ရမလားဟင်... နေ့သည်လာဦးမှာ လား...'

'ခင်ဗျာ.. ဪ... ထိုင်ပါ.. ရပါတယ်.. နေ့သည်မလာပါဘူး...။ ကျွန်တော်
တစ်ယောက် တည်း ပါ'

ကဲ...ပြဿ နာ အမှတ်စဉ်(1)တော့ ဖြေရှင်းပြီးသွားပြီ....

ထပ်ရောက်လာတဲ့ ပြဿ နာ အမှတ်စဉ်(2) ကတော့ အင်း..

ဘယ်လိုခေါ်မလဲ...။ ယောက်ျားစိမ်း တစ်ယောက် နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေရသဖြင့်
သူမစိတ်တွေ သိပ်မလွတ်လပ်...။

မျက်နှာပူနေတာလိုလို.. ဘာလိုလိုနဲ့။ မျက်လုံးချင်းမဆုံအောင် အတင်းကြိုး
စားနေရတဲ့ကြားထဲ အကြည့်တစ်ချက်က ဖျတ်ကနဲ ထိုကောင်လေးအပေး
ရောက်သွားပြန်သေးသည်။

အသားအရည်က ညိုညိုပြေပြေ၊ ဝတ်ပုံစားပုံက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းသန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နဲ့

အထူးခြားဆုံး တော့မိန်းကလေး တစ်ယောက် နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေရလို့
(ယောက်ျားတော် တော် များများ မှာ ဖြစ် လေ့ ဖြစ်ထရှိတဲ့)အခွင့်အရေး ယူလိုက်သည့်
အမူအယာမျိုး လုံးဝ လုံးဝ မတွေ့ ရှိရခြင်းပါပဲ...။

ဆိုပါစို့...။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖျတ်ကနဲ ညည်းလိုက်တာမျိုး၊ ကိုယ့်ကို
အကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေ တာမျိုး၊ မနေတတ်မထိုင်တတ်နဲ့ ခူးနုနုပြီး
စားပွဲပေါ်လက်ခေါက်တာမျိုး လုံးဝလုံးဝမရှိဘဲ တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ ပင်
မျက်နှာကိုခပ်လွှဲလွှဲကလေးထားကာ အဝေးသို့ ကြည့်နေလေသည်။

အထင်ကြီးစရာ ကောင်းလိုက်တာ...။

သူမ ထိုသို့ မှတ်ချက်ပြုနေစဉ်မှာ ပဲ စားပွဲထိုးကလေးရောက်ချလာသည်။

မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲနှင့် သံပရာသီး၊ နံနံပင်ပါတဲ့ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို
ထိုလူရှေ့ထိုးပေးလိုက် ပြီး...။

'ဘာမှာ ထားလဲ...အစ်မ...'

'ဘာမှ မမှာ ရသေးဘူး...။ ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲချ၊ ကော်ဖီမစ်မဟုတ်ဘူးနော်...။
မြန်မာကော်ဖီမူ နဲ့ ကို နှပ်ပြီးဖော်တဲ့ ကော်ဖီလေ... ရမလားမသိဘူး'

'ရတယ် အစ်မ..'

တော် ပါသေး...။

အရင် ကတော့ Instant ကော်ဖီမစ်တွေ အလုပ်ရှုပ်သက်သာလို့ဆိုပြီး
တစိုက်မတ်မတ်သောက် ခဲ့သည်။

နောက်တော့ ကြားလာရတဲ့သတင်းတွေ က အမျိုးမျိုး။ ကော်ဖီမူ နဲ့စစ်စစ်အစား
မန်ကျည်းသီး စေ့အမှု နဲ့၊ စားအုန်းဆီကြိတ်ဖတ်များ နှင့် ကော်ဖီမူ နဲ့ကို (တရုတ်ကလာတဲ့
ကော်ဖီရနံ့ထည့်ကာ) ရောသမချွေပြီး စီးပွားရေး တွက်ချက်ရန် ဝိဿ မလောဘနှင့်

ထုတ်လုပ်လာကြသည်ဆိုကတည်းက ကော်ဖီမစ်တွေ သောက်ဖို့ လက်တွန့်ခဲ့ရသည်။

အလုပ်ရှုပ်ချင် ရှုပ်ပါစေ ဓာတုဆေးဝါးအကူအညီမပါဘဲ မြန်မာကော်ဖီမူ နဲ့များ ကိုသာ နှပ်သောက်သည့်ခလေ့ သူမ ရလာခဲ့တော့သည်။

ကော်ဖီမှာ ပြီးသွားတော့ ကိုယ့်မှာ ထုံးစံအတိုင်း စပ်စုစရာကမရှိတော့...။ ဒါနဲ့ပဲ သူမရှေ့က သူ တော် ကောင်းရပ်ပေါက်နေတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ပြုမူလှုပ်ရှားမှု တွေ ကို ခပ်ပါးပါးကလေး လေ့လာအကဲခတ် နေစဉ်...။

ဟင်...။

တွေ့ ရပြန်ပြီ...။ နောက်ထပ် ထူးခြားမှု တစ်ခု...။

ဒီတစ်ခါတွေ့ လိုက်ရတဲ့ ထူးခြားမှု ကတော့ သံပုရာသီးစိပ်တွေ ထည့်ထားတဲ့ အချဉ်ပန်းကန် ခွက်ထဲကနေ စခဲ့တာပါ။

သံပုရာသီးစိပ်အမျိုးမျိုးကို သင်တို့လည်း တွေ့ ဖူးကြပါလိမ့်မည် ။ တချို့က အလည်အတိုင်း မကျန်ရစေအောင် သံပုရာသီးကို ထက်ခြမ်းအညီအမျှပိုင်း။ တစ်ပိုင်းကို လေးစိပ်အညီအမျှ ပြန်စိပ်ကြ သည်။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ သံပုရာသီးတစ်လုံးကို အရွယ်အစားတူ အစိပ်ရှစ်စိပ် ထွက်လေသည်။ ဘယ် အစိပ်ယူညှစ်ညှစ် ဒါက ဒါတွေ ချည်းပင်...။ (သို့သော် တကယ်ညှစ်ကြည့်လျှင် အူတိုင်တချို့တစ်ဝက် ပါနေသည်မို့ အရည်က ကောင်းကောင်းမထွက်တတ်) တချို့ကျတော့ သံပုရာသီးကို အလယ်အူတိုင်ချန်ပြီး လေးစိပ်စပ်တတ်ကြသည်။ ထိုလေးစိပ် စလုံးမှာ အူတိုင်လွတ်သဖြင့် ညှစ်လျှင် သံပုရာရည်ကောင်းကောင်း ထွက်သည်။ (သို့သော် ထိုအလယ် အူတိုင်မှာ မူ မည် သူမျှ မနှစ်သက် သဖြင့် ဒီအတိုင်းကျန်ခဲ့ရလေတော့၏) ယခု သူမရှေ့ရောက်နေသည့် သံပုရာသီးစိပ်များ မှာ ဒုတိယပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ်ပြီး အလယ်အူတိုင် တစ်ခုလည်း ပါလာသည်။

ရိုးရိုးလေးတွေ ကြည့်လျှင် အဖြေက ရှင်းနေသည်။ သူမအပါအဝင် မည် သူမဆို အူတိုင်ကလွဲ ပြီး တခြားသံပုရာသီးစိပ်များ ပင်ရွေးချယ်ကြမည် ဖြစ်ပါ၏ ။

အူတိုင်ဆိုတာ ညှစ်တော့လည်း အရည်က သိပ်မထွက်။ ဒီကြားထဲ သံပုရာစေ့တွေ ကလည်း ထွက်လာတတ်ပြန်သေးသည် မဟုတ်ပါလား...။

သို့သော် သူမရှေ့ရောက်နေသည့် လူထူးဆန်းလေးရဲ့ သံပုရာသီးစိပ်ရွေးချယ်မှု က ထိုသို့ မဟုတ်ပြန်ချေ။

အလယ်အူတိုင်ကို ရွေးယူလိုက်ပြီး ဇွန်းပေါ်ညှစ်ချလိုက်သည်။ အစေ့တွေ ရော အရည်တွေ ပါ ရောပါလာသည့် ဇွန်းနှင့် မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို ထိကပ်ကာ အရည်တွေ ကို သွန်ချလိုက်ပြီး ဇွန်းထဲမှာ ကျန်နေခဲ့သည့် သံပုရာစေ့များ ကို လွှတ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ဟိုက်..အဆန်းပါလား..ဟ

ဝင့်ရှင်မျိုး မသိမသာ မျက်ခုံးတွန့်မိသွားရပြန်သည်။

ဒီလူက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ..။ ငါ့လိုပဲ လျှာရှည်ပြီး ဂရေဟမိဘဲလဲစကားထဲကအတိုင်း လမ်းသစ်ကနေ လျှောက်နေတဲ့လူအထူးအဆန်းများ လား...။

ဘာကြောင့် အရည်ရွှမ်းတဲ့ သံပုရာသီးစပ်ကလေးတွေ ကို မရွေးချယ်ဘဲ ဘယ်သူမှမလိုချင်တဲ့ အလယ်အူတိုင်ကိုမှ ရွေးလိုက်ရတာ လဲ..။

'အစ်မ... ကော်ဖီ...'

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးလေးရောက်လာပြီး သူမမှာ သည့် မြန်မာနှပ်ကော်ဖီတစ်ခွက် ချပေးလာသည်။

ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်လိုက်ရင်း ထိုလူရည်သန့်ကလေးကို သူမအသည်းယားလာ၏ ...။

ကြည့်ရတာ တော့ မိကောင်းဖခင်သားသမီးပုံစံပါပဲ..။ ငါ သူ့ရဲ့ ရွေးချယ်မှု ကို မေးကြည့်လိုက်ရ မလား..။ နောက်ဆက်တွဲ အနေနဲ့ သူ ငါ့အပေါ်အခွင့်အရေး တစ်ခုခုများ ယူနေလေမလား..။ ဒါမှမဟုတ် တဲ့ကိစ္စလေးကို အရင်းပြုပြီး ယောက်ျား တစ်ယောက် ကို

စကားမရှိ စကားလာရှာပြောတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဆိုပြီး အထင်များ
သေးသွားလေမလား။

သူမက အတွေ့တွေ နဲ့ ဂဏှာမငြိမ်ယောက် ယက်ခတ်နေသလောက် သူ
ကတော့ အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာ ပင် စားလက်စ မုန့်ဟင်းခါးကို မှန်မှန်ကလေး
ဆက်စားနေလေတော့သည်။

ကြာတော့ သိလိုစိတ်များ ကို သူမ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့..

'အဟမ်း..ဒီမယ်..'